

Jak złagodzić skutki kryzysu?

Ciąg dalszy ze strony 1

krajów kapitalistycznych. Spadł także eksport do krajów socjalistycznych. Zmniejszenie wpływów dewizowych zmniejsza do dalszego ograniczenia importu, co szczególnie dotkliwie odbija się na zaopatrzeniu materiałowym produkcji.

Podkreślono, że przeciwdziałanie wszystkim piętrzącym się trudnościom jest tym kłopotliwsze, iż nadal brak jest stabilizacji sytuacji społeczno-politycznej kraju. Strajki pogłębiają niedobory w produkcji. Skale zagrożenia zwiększają się z powodu braku materiałów i energii.

Na posiedzeniu Komitetu stwierdzono, że głównym kierunkiem działań na rzecz łagodzenia trudności musi być nie tylko wzrost wydobywałości, ale i zwiększenie dyscypliny jego wykorzystania. Zalecono ministrowi Górnictwa i Energetyki dokonanie kompleksowej analizy wszystkich podejmowanych dotychczas działań motywacyjnych na rzecz zwiększenia wydobywałości węgla. Minister Gospodarki Materiałowej i główny inspektor gospodarki energetycznej

zostali zobowiązani do przedłożenia aktualnego i szczegółowego bilansu węgla oraz doradczego programu mającego na celu oszczędność paliw i energii.

Obecnie podstawowym źródłem podtrzymywania spadającej produkcji jest — jak uznano — zapewnienie niezbędnego importu zaopatrzeniowego. Droga do tego może prowadzić jedynie przez aktywizację eksportu. Służyć temu powinny odpowiednie przedsięwzięcia.

Komitet uznał też za konieczne dokonanie w pilnym trybie — jak to określono — przeglądu rzeczowo-towarowego produkcji rynkowej. Będzie to stanowiło podstawę w porządkowaniu systemu reglamentacji rynkowej.

W kolejnym punkcie obrad przedyskutowano projekt ustawy o tzw. stabilizacyjnym podatku konsumpcyjnym; zalecono przeprowadzenie konsultacji ze związkami zawodowymi przed ostatecznym zredagowaniem projektu tego dokumentu i wniesieniem go pod obrady Rady Ministrów.

Przyjęto również operatywny plan pracy Komitetu Gospodarczego Rady Ministrów oraz operacyjnego sztabu antykryzysowego na okres do końca 1981 r.

Rozwiązanie problemów żywienia

Ciąg dalszy ze strony 1

ny zarówno do zwiększenia produkcji rolnej i stabilnego jej rozwoju, jak również do przywrócenia pozytywnych więzi pieniężno-rynkowych na rynku wiejskim, z powodów których zdegradowany został skup żywności, a także innych produktów rolnych. Członkowie Komisji Rolnej opierając swe wypowiedzi na opiniach rolników i przedstawicieli innych środowisk wyrażali przekonanie, że nie uporządkowanie rozległego i niejednolitego rynku można skutecznie wpłynąć przez zmianę cen detalicznych. Bez podwyższenia cen na żywność wszelkie działania doraźne podejmowane w celu aktywizacji skupienia żywności i poprawy zaopatrzenia rynku w mięso są mało skuteczne. Brak pokrycia zapotrzebowania na mięso i jego przetwory wynikające z przydziałów kartkowych sprawia, iż na wieś wyjeżdża coraz więcej osób oferując rolnikom za żywiec intratne ceny a to obniża skup państwowy. Również z powodu braku mięsa w sklepach wzrosło zainteresowanie chowem zwierząt na własne potrzeby wśród ludzi nie mających niezbędnych pasz. Oni to zwiększają popyt na zboże na wolnym rynku, za które z konieczności muszą płacić wysokie ceny. Stan ten przy braku zaufania do pieniądza m. in. utrudnia skup zbóż. Z kolei niskie dozwolone dla państwa ograniczenia możliwości produkcji pasz przemysłowych. Podwyższenie w tej sytuacji ceny skup produktów rolnych nie mogły i nie przyniosły oczekiwanych rezultatów.

Nie umniejsza to faktu, że po uporządkowaniu sytuacji — podkreślali członkowie Komisji Rolnej — dla realizacji polityki rolnej zasadnicze znaczenie mieć będą instrumenty ekonomiczne, w tym ceny skup. Polityka cen skup powinna być tak kształtowana, aby w sposób optymalny wpływała na właściwe ukształtowanie rozwoju rolnictwa w zmieniających się warunkach produkcyjno-organizacyjnych. Kluczowe znaczenie mieć będzie przy tym zapewnienie odpowiednich relacji cenowych na produkty roś-

linne i zwierzęce oraz przemysłowe środki produkcji. Zdaniem komisji dotychczas dokonywane zmiany cen skup były wprowadzane bez wzięcia stonnego uwzględnienia czynników ekonomicznych mających wpływ na kształtowanie kosztów produkcji rolnej. Było to następstwem braku szerszej konsultacji przed podejmowaniem decyzji cenowych. Nie było też spójności między ustalaniem cenami skup, a cenami detalicznymi artykułów żywnościowych. Fakt, że zmiany cen skup w większym stopniu przyczyniały się do podwyższenia cen na żywność niż do podwyższenia cen na produkty rolnicze, nie było też spójności między ustalaniem cenami skup, a cenami detalicznymi artykułów żywnościowych. Fakt, że zmiany cen skup w większym stopniu przyczyniały się do podwyższenia cen na żywność niż do podwyższenia cen na produkty rolnicze, nie było też spójności między ustalaniem cenami skup, a cenami detalicznymi artykułów żywnościowych.

W kolejnym punkcie komisja zajęła się funkcjonowaniem wprowadzanego w lipcu br. w PGR systemie ekonomiczno-finansowego. Mimo krótkiego okresu i pewnych zahamowań w wydawaniu niezbędnych aktów wykonawczych, praktyka — podkreślano — potwierdziła trafność zastosowanych mechanizmów ekonomicznych w kierowaniu i zarządzaniu gospodarkami państwowymi. Korzystając z samodzielnego PGR dokonują istotnych zmian w strukturze produkcji, którą dostosowują do lokalnych warunków przyrodniczo-ekonomicznych. Wyraża się to między innymi zwiększeniem arealu uprawy zbóż i rzepaku kosztem ograniczenia powierzchni przeznaczonej pod rośliny pastewne. W produkcji zwierzęcej wprowadza się na szerszą skalę cykl zamknięty w chowie bydła i trzody chlewnej.

Warunkowe zawieszenie akcji strajkowej w Zielonogórskim

ZIELONA GÓRA (PAP) — W Zielonej Górze podpisano porozumienie między Związkiem Zawodowym WRN w Zielonej Górze i Regionalnym Komitetem Strajkowym porozumienie o warunkowym zawieszeniu akcji strajkowej-protestacyjnej z dniem 13 bm. Od pierwszego zmiany pracy aż do odwołania utrzymania będzie jednak w całym regionie zielonogórski pogotowie strajkowe.

RADOM (PAP) — Po 5-dniowej przerwie, wczoraj wznowiono w Radomiu rozmowy między komisją rządową a grupą negocjującą MKR NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska.

Wczoraj, podobnie jak w całym kraju, studenci białostockich uczelni uczestniczyli w 6-godzinny strajku ostrzegawczym na znak protestu przeciwko wstrzymaniu wejścia projektu ustawy o szkolnictwie wyższym pod odczyt Sejmu PRL oraz na znak solidarności ze strajkującymi studentami i pracownikami WSI w Radomiu.

W Auli Collegium Uniwersyteckiego Akademii Medycznej uczestniczyli w strajku zorganizowanym przez NZS 400 studentów. Do młodzieży przybyli solidaryzujący się z nią pracownicy uczelni, m.in. dziekan Andrzej Stankiewicz i prof. Andrzej Kłeciński, który przyszedł w białym fartuchu i z białą-czerwoną opaską na ramieniu, taką samą, jakie nosiła służba porządkowa i członkowie uczelnianego komitetu strajkowego. Był również prof. Marian Szamotowicz — przewodniczący komisji AM do spraw ustawy o szkolnictwie wyższym oraz prof. Emanuel Trembaczowski — prorektor do spraw mło-

Dialog, porozumienie, współpraca. Posiedzenie Wojewódzkiej Komisji Współdziałania w Suwałkach

Problematyka FJN, omówienie materiału na wspólne posiedzenie Egzekutywy KW PZPR, Prezydium WK ZSL i Prezydium WK SD oraz realizację uchwały nr 112 w sprawie rozwoju drobnej wytwórczości — tym tematem poświęcone było wczorajsze posiedzenie Wojewódzkiej Komisji Współdziałania Partii i Stronników Politycznych w Suwałkach.

Szczególnie wiele miejsca poświęcono punktom, w którym omawiano działalność Frontu Jedności Narodu. Stwierdzono, że jego dotychczasowa działalność jest niewystarczająca. W sytuacji obecnej, która wymaga stworzenia frontu porozumienia narodowego, należy stworzyć warunki do współuczestnictwa

w działalności komitetu wszystkich sił społecznych. Komisja Współdziałania przyjęła uchwałę, której treść podaje poniżej:

STANOWISKO WOJEWÓDZKIEJ KOMISJI WSPÓŁDZIAŁANIA

Wojewódzka Komisja Współdziałania na swoim posiedzeniu w dniu 12.11.1981 r. jednomyślnie opowiedziała się za koniecznością utworzenia frontu porozumienia narodowego i do dialogu, porozumienia i współpracy, wszystkich sił patriotycznych i społecznych opartego na gruncie niezależnych interesów ojczyzny i polskiej racji stanu. W ramach frontu widzimy miejsce, z zachowaniem pełnej samodzielności programowej i tożsamości organizacyjnej, partnerstwa i doboru sił do wszystkich grup społecznych, stowarzyszeń, związków zawodowych, organizacji młodzieżowych — wszystkich sił politycznych, społecznych i wyznaniowych.

Niech będzie to kołło wszystkich patriotów na gruncie socjalistycznych zasad i wartościach dla dobra narodu i Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Pragniemy, aby we wspólnym frontie skupili się wszyscy ludzie dobrej woli tworząc instytucjonalną platformę współpracy z grupami, miastem i województwem.

Tę drogą zwracamy się do całego społeczeństwa województwa suwalskiego, wszystkich organizacji partyjnych PZPR, ZSL i SD oraz wszystkich sił patriotycznych o poparcie realizacji idei porozumienia określonej na spotkaniu Komisji Współdziałania Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, Stronnictwa Demokratycznego, odbytym w dniu 11 listopada br. w Warszawie.

Wojewódzka Komisja Współdziałania proponuje też powołanie grupy inicjatywnej złożonej z przedstawicieli wszystkich ugrupowań politycznych i sił społecznych celem stworzenia rady porozumienia narodowego na szczeblu wojewódzkim.

Wojewódzka Komisja Współdziałania PZPR, ZSL i SD w Suwałkach

wej i tożsamości organizacyjnej, partnerstwa i doboru sił do wszystkich grup społecznych, stowarzyszeń, związków zawodowych, organizacji młodzieżowych — wszystkich sił politycznych, społecznych i wyznaniowych.

Niech będzie to kołło wszystkich patriotów na gruncie socjalistycznych zasad i wartościach dla dobra narodu i Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Pragniemy, aby we wspólnym frontie skupili się wszyscy ludzie dobrej woli tworząc instytucjonalną platformę współpracy z grupami, miastem i województwem.

Tę drogą zwracamy się do całego społeczeństwa województwa suwalskiego, wszystkich organizacji partyjnych PZPR, ZSL i SD oraz wszystkich sił patriotycznych o poparcie realizacji idei porozumienia określonej na spotkaniu Komisji Współdziałania Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, Stronnictwa Demokratycznego, odbytym w dniu 11 listopada br. w Warszawie.

Wojewódzka Komisja Współdziałania proponuje też powołanie grupy inicjatywnej złożonej z przedstawicieli wszystkich ugrupowań politycznych i sił społecznych celem stworzenia rady porozumienia narodowego na szczeblu wojewódzkim.

Wojewódzka Komisja Współdziałania PZPR, ZSL i SD w Suwałkach

Akcja protestacyjna

Ciąg dalszy ze strony 1

Głównym i bezpośrednim powodem protestu jest natomiast wprowadzenie zweryfikowanej tabeli wynagrodzeń prowizyjnych, skutkiem czego, zdaniem strajkujących, zarówno sprzedawcy regionalni, jak też sprzedawcy poszczególnych księżek są pokrzywdzeni. Akcja strajkowa — trwać będzie do momentu spełnienia wszystkich postulatów.

Dyrektor I Oddziału RSW „Prasa-Książka-Ruch” w Białymstoku — Alojzy Pogorzelski

uważa, iż protest białostockich pracowników kolporterów i sprzedawców RSW jest przede wszystkim poparciem dla ich kolegów z Dolnego Śląska, bowiem w Białymstoku nikt nie stracił na zweryfikowaniu tabeli wynagrodzeń prowizyjnych. Wprowadzenie tej tabeli — dodaje — miało w założeniu co najmniej utrzymanie na nie obniżonym poziomie zarobków przy jednoczesnej poprawie sytuacji najniższ zarabiających sprzedawców.

(CH)

Stanowisko RSW wobec protestu kolporterów

Ciąg dalszy ze strony 1

WARSZAWA (PAP) — W związku z rozszerzeniem się akcji protestacyjnej, zainicjowanej przez sprzedawców RSW, w Warszawie odbyła się konferencja prasowa, na której przedstawili swoje stanowisko na temat przyczyn i trybu konfliktu.

Jedną z przyczyn tej akcji, jak wiadomo, jest wprowadzenie nowych stawek wynagrodzenia prowizyjnego dla sprzedawców, po podwyższeniu przedmiotowej cen papierosów. Wprowadzenie nowych tabel wynikało głównie z tego, aby nie doprowadzić do sytuacji, w której jedna grupa zarabiałaby więcej niż druga, a w sposób społecznie nieuzasadniony zmian cen bez jakiegokolwiek dodatkowego wkładu pracy.

Decyzja o wprowadzeniu nowych stawek, co podkreślano na konferencji, nie była jednostronnie podjęta przez RSW, lecz konsultowana z odpowiedzialnymi organizacjami związkowymi „Solidarność”. Projekty zmian nie spotkały się ze sprzeciwem uczestników rozmów i podpisanie protokołu ze wspólnych ustaleń.

Decyzja ta jest również zgodna z postanowieniami, jakie zawiera są w umowie ze sprzedawcami.

Na konferencji zaakcentowano, że w wyniku nowych stawek, w których nie otrzyma niższego niż dotychczas wynagrodzenia; często znaczenie większe. Sprzedawcom wypłacane są już wynagrodzenia potwierdzające te zasady.

W postulatach podnoszonych w akcji protestacyjnej podnoszone są również problemy objęcia sprzedawców pracy ogólnymi przepisami o wstępnym ubezpieczeniu na emeryturę oraz dotyczące uzyskania przez sprzedawcę prawa do kadłuba w związku z wcześniejszym wyłączeniem z pracy.

Na konferencji potwierdzono, że zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami zarząd RSW „Prasa-Książka-Ruch” popiera te starania w ministerstwie.

Poniżej ujednolicono sprawozdanie o sytuacji w kolporterach i sprzedawcach RSW w Białymstoku.

W Białymstoku, w którym zatrudnionych jest ok. 35 tys. sprzedawców, w tym ok. 15 tys. w kolporterach, w Białymstoku, w którym zatrudnionych jest ok. 35 tys. sprzedawców, w tym ok. 15 tys. w kolporterach, w Białymstoku, w którym zatrudnionych jest ok. 35 tys. sprzedawców, w tym ok. 15 tys. w kolporterach.

Projekt zmian ubezpieczeń

Ciąg dalszy ze strony 1

czyn, nie zawinionych przez ubezpieczonego. Mniej natomiast ucieczy niektórych kierowników propozycji, aby ze względu na przewidywany wzrost wypłat, w razie drobnych szkód (wypadku) kwota byłaby wyższa o 50 proc. a jeżeli miałyby miejsce poważniejsze szkody — o 100 proc. Są bowiem postulaty, aby wzrost wypłat obciążał sprawców wielokrotnych wypadków.

Obecnie właściciele uszkodzonych pojazdów krajowych oraz produkowanych przez inne państwa RWPG (w tym Jugosławie) mogą otrzymać odszkodowanie w ramach auto-casco w wysokości do 200 tys. zł. Ten górny limit ma być teraz zmniejszony, a wysokość wypłacanego odszkodowania ma być zależ-

Reforma lecznictwa

Ciąg dalszy ze strony 1

ze zatrudniać dodatkowy personel lekarski i pomocniczy, przy czym uposażenie tego personelu ponoszone jest przez osobę zatrudniającą.

Proponowana jest ścisła współpraca i współzależność pomiędzy zespołem pierwszego kontaktu i szpitalem, stanowiącym podstawę leczenia i opieki nad pacjentami danego rejonu. Tak więc zespół posiada prawo kierowania pacjenta do wszystkich jednostek służby zdrowia, w tym do szpitali i sanatoriów.

Z kolei do obowiązków ordynatora oddziału szpitala należało m. in. nadzór fachowy nad lekarzami pierwszego kontaktu. Ordynator ocenia lekarza pierwszego kontaktu na podstawie jakości usług lekarskich, jego udziału w pracy szpitala, zaangażowania w prace naukowe i szkoleniowe. Zwracano jednak na dyskusję uwagę na niebezpieczeństwo przekształcenia się oddziału szpitalnego w jed-

Plon XVII edycji „Złotej Wiechy”

Ciąg dalszy ze strony 1

Nowinki, gmina Dąbrowa Białostocka, Stanisława Czackowskiego ze wsi Szerenosy, gmina Juchnowiec, Czesława

Zawadzkiego z Szumowa, gmina Korycin i Włodzimierza Michalczyka z Kozyna, gmina Bielek Podlaski. Nagrody za domy mieszkalne uczestniczący w konkursie „Dom moich marzeń” otrzymali: Leokadia Koszelewska z Lipin, gmina Hajnówka, Eugeniusz Czerniawski z Brzozowej, gmina Jasiewicz i Zbigniew Mróz z Nowego Stajla, gmina Suchowola. Nagrodzone też najlepszych rzemieślników, rejonowe społeczne komisje, instytucje i współpracujące z nimi jednostki.

Istotnym elementem proponowanej reformy jest wprowadzenie zasady wolnego wyboru lekarza. Oznacza to, że pacjent ma prawo skorzystania z usług lekarza (spośród tych, którzy podejmą pracę w zespołach pierwszego kontaktu) — niezależnie od miejsca zamieszkania i pracy. W przypadku, gdy w opinii pacjenta zespół ten nie spełnia pokładanych w nim oczekiwań, może on zmienić lekarza, który ma prawo do dwukrotnego zmiany lekarza w ciągu roku.

To ograniczenie — jak stwierdzono — może niekorzystnie odbić się na innej zasadzie proponowanego systemu, jaką jest powiązanie wynagrodzenia lekarza z jego popularnością i aktywnością zawodową. W przypadku bowiem dwukrotniej zmiany lekarza i przy dalszym niezadowoleniu z jego świadczeń, skorzystałby z tego finansowo trzeci z kolei lekarz, przy którym już musi pozostać do końca roku, chociaż również — nie jest — akceptowany przez pacjenta, jak jego poprzednik.

Wątpliwości dotyczą też np. kwestii finansowania służby zdrowia. Proponuje się, aby było to finansowane przez jednostki służby zdrowia (poza akademiami medycznymi i Instytutami naukowymi) powinny stać się przedsiębiorstwami samofinansującymi się. Jak wyglądałaby jednak sprawa ewentualnego bankructwa jednostki służby zdrowia? Czy należałoby ją zlikwidować? Jak zresztą obliczyć koszty usługi zdrowotnej?

Pytań jest zresztą więcej. Rodzi je świadomość, że po lepszenie funkcjonowania ośrodka zdrowotnego nie należy wyłącznie od jej zmian organizacyjnych. System opieki zdrowotnej wpłynie jest w funkcjonowanie gospodarki i polityki, czego wyrazem było dotąd niejednokrotnie instrumentalne traktowanie spraw ochrony zdrowia. Zdrowie — mówiono — było o tyle ważne, o ile potrzebne było w osiągnięciu celów ekonomicznych. Dziś zaś się do tego, aby było ono rzeczywistą wartością samą w sobie, dlatego nie można nim administrować tak, jak wieloma innymi sprawami.

Wodowanie „Daru Młodzieży”

Ciąg dalszy ze strony 1

GDANSK (PAP) — 12 bm. z pochłyni Stoczni Gdańskiej spłynął na wodę kadłub żaglowca „Dar Młodzieży”, na stępcy legendarnego „Daru Pomorza”, który niedawno zakończył swoją 70-letnią morską karierę.

W wodowanym kadłubie żaglowca budowanego w czynie społecznym stoczniowej zamontowali już część urządzeń i maszyn. Dalsze prace wyposażeniowe zależą obecnie nie tyle od samych stoczniowców, co od załóg zakładów kooperacyjnych.

Jak wiadomo, budowa „Daru Młodzieży” finansowana miała być z funduszy zebranych przez młodzież z całego kraju. Przebieg zbiórki nie przebiegał tak, jak zakładano. Na konto budowy wpłynęło dotychczas 146 mln zł, 120 500 dolarów USA, blisko 50 tys. marek NRD. Łącznie z deklaracjami rzeczowymi i finansowymi stanowią to zaledwie 50 proc. sumy potrzebnej na całą inwestycję.

W kilkunastu wierszach

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Wieloletnia Akademia utworzona przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” przy Akademii Medycznej w Białymstoku zaprasza dnia 14.11.1981 r. o godz. 16 do sali kolumnowej (Pałac Bankowy) na pierwszy cykl wykładów „Historia Polski faktami”.

Tragedia września 1939 r. Wykładowca — dr Kazimierz Kusza z Warszawy.

Inauguracja roku szkolnego politycznego w Białymstoku

Ciąg dalszy ze strony 1

W czwartek w Białymstoku odbyła się wojewódzka inauguracja nowego roku szkolnego politycznego. Uczestniczyli w niej lektorzy KW, sekretarze instancji partyjnych i komitetów zakładowych PZPR, a także kierownicy ośrodków pracy ideowo-wychowawczej.

Zabierając głos podczas inauguracji, sekretarz KW PZPR Włodzimierz Koloński podkreślił, iż rozpoczęcie roku szkolnego politycznego ma specyficzny charakter, który wynika z aktualnej sytuacji w partii i całym społeczeństwie. Kryzys, który ogarnął wszystkie dziedziny życia społecznego kraju, nie ominął także sfery życia ideologicznego. W dyskusji przedzajdowej szkolenie partyjne spotkało się ze szczególną surową, ale uzasadnioną krytyką. Stwierdzono konieczność modyfikacji treści i form dotychczasowego szkolnictwa.

Najważniejszym zadaniem przy kształceniu jest rozwój postaw ideologicznych i politycznych, a także upowszechnianie marksistowskiej oceny nowych zjawisk i pro-

blemów życia politycznego. Kształcenie polityczne powinno być więc jak najsilniej związane z rzeczywistością społeczną, z potrzebami politycznymi partii realizującą linię odnowy życia społecznego.

W nowym roku oświaty politycznej w woj. białostockim prowadzone będą takie formy szkolnictwa, jak kształcenie kandydatów i powszechne kształcenie członków partii, wieczorne uniwersytety, kursy i krótkoterminowe kursy. Proponuje się, aby przedmiotem kształcenia uczynić interpretację względowych problemów ideologicznych i politycznych współczesnego życia kraju oraz dyskusję nad aktualnymi zagadnieniami polityki partii, rozpatrywanymi w kontekście uchwał IX Zjazdu PZPR. Organizacjom i instancjom partyjnym stawia się znaczną swobodę w wyborze tematów.

Wykład inauguracyjny na temat aktualnych problemów walki ideologicznej wygłosił lektor KW PZPR — dr Józef Sobstyl.

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

List ministra do władz uczelni

Ciąg dalszy ze strony 1

WARSZAWA (PAP) — Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki wystosował list do władz akademickich WSI w Radomiu, a także do rektorów i senatów szkół wyższych. Czytamy w nim, że sytuacja jaka istnieje w WSI w Radomiu — mimo, że jest sprawą wewnętrzną uczelni — wywołuje napięcie w innych ośrodkach akademickich. Rozwiązanie tej sytuacji zgodnie z treścią uchwały senatu z 9 bm. leży w kompetencji władz uczelnianych.

Jako minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki — stwierdza się w liście — staję konsekwentnie na stanowisku poszanowania samostanowienia i autonomii szkoły wyższej, co wyraża się m. in. w nierogowaniu w zasady i tryb wyboru rektorów, wypracowa-

ne przez społeczność akademicką i przyjęte przez senaty. Analogicznie postąpiłem w przypadku Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Radomiu. Tryb wyboru rektora został określony uchwałą senatu. Zgodnie z dokonanym wyborem oraz intencją kolejnej uchwały senatu powołano prof. dr. hab. inż. Michała Hebdę na stanowisko rektora. Kierując się intencją rozwiązania konfliktu w WSI w Radomiu przez samą uczelnię bez ingerencji czynników zewnętrznych, apeluję o podjęcie jeszcze jednej próby rozwiązania zaistniałej sytuacji drogą uzgodnienia przez senat oraz organizację polityczną, związkową i młodzieżową platformy porozumienia i określenia działań na rzecz normalizacji zaistniałej sytuacji.

Mając na względzie nadrzędny cel — pokój społeczny w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu i innych ośrodkach akademickich wyrażający się możliwością niezakończonych zdobywania wiedzy przez studentów i realizację zadań naukowo-badawczych przez pracowników — raz jeszcze apeluję do społeczności akademickiej, senatu, organizacji politycznych, związkowych i młodzieżowych o podjęcie konstruktywnych działań zmierzających do uzgodnienia w uczelni drogi rozwiązania konfliktu jako stanowiska samostanowienia i autonomii szkoły wyższej.

Żywię głęboką nadzieję — pisze na koniec minister Nauki — że w niedługim czasie cała społeczność akademicka kraju zostanie poinformowana o pozytywnym, zgodnym z tradycją akademicką rozwiązaniu problemu.

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

(a)

SPORT

Ciąg dalszy ze strony 1

W Łomży rozegrany został mecz piłkarski pomiędzy zespołami OSiR w Łomży i Białymstoku. Wygrał zespół z Łomży 2:1.

W Łomży rozegr

Ciąg dalszy ze str. 5

JAN STAWIŃSKI

DROHICZYN

Uwagę miłośników historii Białostocczyzny chciałbym polecić lekturę książeczki wydanej przez BTK, a poświęconej właśnie Drohiczynowi. Pozycja ta, mimo niewielkich rozmiarów i skromnej szaty graficznej, zawiera ciekawie pokazany plan badań studentów z Kola Naukowego Historii Nowożytnego, wspomaganych przez grono pracowników naukowych Instytutu Historii FWW.

Pod adresem prezentowanego wydawnictwa zgłoszono także kilka uwag i propozycji, tym bardziej, iż gromadzone są materiały do kolejnych tego typu zarysów popularnonaukowych. Warto zatem więcej chyba miejsca poświęcać warunkom materialnym bytu ludności, studium demograficznym, uwarunkowaniu społeczno-zawodowemu.

W zamiśle redaktorów omawiany tomik miał służyć nieprzypadkowo, pomóc

komunikatów, podzielono się wspomnieniami, dyskutowa-
no.

we, Humanistyka, Prace histo-
ryczne, red. M. Wrzowska Biały
stok 1980, s. 200 -- do nabycia
w księgarni przy ul. Próchnia-
ka.

struowania uk-
zennego miasta
Rzeczypospolitej

komunikatów, podzielono się wspomnieniami, dyskutowa-

Względem wy-
zawiera kilka
ak sędzę -- u-

Uwadze miłośników historii Białostocczyzny chciałbym polecić lekturę książki wydanej przez BTK, a poświęconej właśnie Drohiczynowi. Pozytywa ta, mimo niewielkich rozmiarów i skromnej szaty graficznej, zawiera całkiem pokątny plon badań studentów z Kola Naukowego Historii Nowożytności, wspomnianych przez srogo pracowników naukowych Instytutu Historii FWF.

tego wydawnictwa zgłosić można także kilka uwag i propozycji, tym bardziej, iż gromadzone są materiały do kolejnych tego typu zarysów popularnonaukowych. Warto zatem więcej chyba miejsca poświęcić warunkom materialnym bytu ludności, studium demograficzno-urbanistycznemu, społecznemu, uwarunkowaniu demograficzno-zawodowemu.

W zamysłu redaktorów omawiany tomik miał stanowić — przydatną pomoc dla

10 i 11 stycznia 1981 r. odbyła się w Hajnowce sesja naukowa na temat działalności Stanisława Dubois. Organizatorzy (Komisja Historyczna RW FSMP i Instytut Historii RW) zaprosili badaczy, weteranów ruchu robotniczego, byłych i obecnych działaczy młodzieżowych, także członków rodziny tow. „Staszka”. Wygłoszone trzy referaty i kilka komunikatów, podzielono się wspomnieniami. Andrzej

skromny pod względem wyglądu tomik zawiera kilka godnych — jak sądzę — uwagi artykułów. Otóż u

Opracowali: A.D., Cz.K.

REFLEKTOR

USTAWA o kontroli publikacji i widowisk

ART. 1

1. Polska Rzeczpospolita Ludowa zapewnia wolność słowa i druku w publikacjach i widowiskach.

2. Ochrona i zapewnienie realizacji wolności słowa i druku w publikacjach i widowiskach jest obowiązkiem organów i instytucji państwowych oraz organizacji politycznych i społecznych.

3. Korzystanie z wolności słowa i druku w publikacjach i widowiskach regulowane jest niniejszą ustawą.

ART. 2

Korzystając z wolności słowa i druku w publikacjach i widowiskach nie można:

1) godzić w niepodległość i integralność terytorialną Polski Rzeczypospolitej Ludowej,

2) nawoływać do obalenia, iż, wywyższać lub poniżać konstytucyjny ustroj Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

3) godzić w konstytucyjne zasady polityki zagranicznej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i jej sojusze,

4) uprawiać propagandy wojennej,

5) ujawniać wiadomości stanowiące tajemnicę państwową, w tym tajemnicę gospodarczą oraz tajemnicę służbową dotyczącą obronności i sił zbrojnych,

6) nawoływać do popełnienia przestępstwa lub je pochwalać,

7) ujawniać bez zgody zainteresowanych stron wiadomości z postępowania przygotowawczego oraz rozpowszechniać wiadomości z rozprawy sądowej prowadzonej z wyłączeniem jawności,

8) naruszać uczuć religijnych i uczuć osób niewierzących,

9) propagować dyskryminacji narodowościowej i rasowej,

10) propagować treści szkodliwych obyczajowo, a w szczególności alkoholizmu, narkomanii, okrucieństwa i pornografii.

ART. 3

1. Przeznaczone do rozpowszechniania publikacje i widowiska podlegają kontroli wstępnej organów kontroli publikacji i widowisk.

2. Organami kontroli publikacji i widowisk są:

1) Okręgowe Urzędy Kontroli Publikacji i Widowisk, działające jako organa pierwszej instancji, zwane w dalszych przepisach Okręgowymi Urzędami,

2) Główny Urząd Kontroli Publikacji i Widowisk, działający jako centralny organ w sprawach kontroli publikacji i widowisk, zwany w dalszych przepisach Głównym Urzędem.

ART. 4

1. Nie podlegają kontroli wstępnej:

1) przemówienia posłów i radnych wygłoszone na jawnym posiedzeniu Sejmu i rad narodowych oraz ich organów, jak również interpelacje i zapytania posłów i radnych,

2) orzeczenia sądów, kolegiów do spraw wykroczeń oraz organów orzekających w sprawach pracowniczych wraz z uzasadnieniem, chyba że jawność uzasadnienia została wyłączone,

3) akty normatywne i inne akty prawne o charakterze ogólnym, w tym narodowe plany społeczno-gospodarcze i plany zagospodarowania przestrzennego, a także sprawozdania i opinie urzędowe,

4) druki i formularze urzędowe organów państwowych i innych państwowych jednostek organizacyjnych, a także druki i formularze spółdzielczych i gospodarczych jednostek organizacyjnych przeznaczone do użytku służbowego tych jednostek,

5) publikacje statystyczne podlegające kontroli Głównego Urzędu Statystycznego,

6) mapy samostne, ich zestawy i mapy stanowiące załączniki do publikacji podlegające kontroli Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii,

7) podręczniki szkolne i pomoce dydaktyczne zatwierdzone przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania,

8) publikacje naukowe i dydaktyczne szkół wyższych, placówek Polskiej Akademii Nauk, samodzielnych placówek

naukowo-badawczych i placówek typu naukowo-badawczego, utworzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami, zakładów kształcenia duchownych i zarejestrowanych stowarzyszeń naukowych, a także druki tych instytucji służące zbieraniu danych dla celów badawczych,

9) prace przejściowe i magisterskie oraz prace dyplomowe, a także rozprawy doktorskie i habilitacyjne wykonywane w ilościach niezbędnych do uzyskania dyplomu lub przeprowadzenia przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego w instytucjach określonych w pkt. 8,

10) zaaprobowane przez Kościół katolicki oraz inne kościoły i związki wyznaniowe pisma, obrazy i nagrania o charakterze przekazu wiary, dokumenty, teksty liturgiczne, teologiczne, zakonne, modlitewne, katechetyczne i duszpasterskie, teksty prawa kościelnego, zawiadomienia i informatorzy, transmisje obrzędów religijnych w audycjach radiowych i telewizyjnych, imprezy kulturalno-religijne organizowane na terenie kościelnym, listy i pisma ogólne przeznaczone do użytku wewnętrznego instytucji kościelnych oraz przeznaczonych do użytku służbowego instytucji druku, formularze i inne dokumenty,

11) biuletyny zawierające informacje, w tym i opinie w sprawach dotyczących statutowej działalności oraz druki, formularze i zawiadomienia organizacji politycznych, związków zawodowych i innych organizacji społecznych przeznaczone dla członków tych organizacji do wewnętrznego kolportażu i opatrzone taką klauzulą: w przypadku gdy publikacja systematycznie narusza postanowienia art. 2, Główny Urząd może po bezskutecznym ostrzeżeniu wydawcy, poddać dany tytuł wydawniczy kontroli wstępnej na czas ściśle określony, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy. Decyzja ta podlega zaskarżeniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach przewidzianych w niniejszej ustawie.

12) publikacje do użytku wewnętrznego sił zbrojnych i wewnętrzne imprezy wojskowe, podlegające kontroli wojskowych organów ochrony tajemnicy,

13) wznowienia publikacji wydanych w Polsce Ludowej, które już uprzednio uzyskały zezwolenie na druk,

14) publikacje utworów piśmiennictwa polskiego powstałych przed rokiem 1918,

15) nuty, płyty i nagrania zawierające wyłącznie muzykę,

16) wystawy plastyczne i fotograficzne o charakterze artystycznym,

17) imprezy artystyczne lub rozrywkowe o charakterze wewnętrznym,

18) audycje radiofonii przewodowej,

19) druki artystyczne o charakterze oryginalnym,

20) publikacje bibliograficzne oraz dane bibliograficzne,

21) druki handlowe, firmowe oraz przeznaczone do użytku osobistego,

22) druki na prawach rękopisu w ilości do 100 egzemplarzy.

2. Główny Urząd może na wniosek zainteresowanego redaktora gazety lub czasopisma, wydawcy lub osoby odpowiedzialnej za wydanie wyłączyć z całości lub w części spod kontroli publikacji i widowisk, których zakres tematyczny wyklucza możliwość naruszenia art. 2.

ART. 5

Organa kontroli publikacji i widowisk nie mogą ustanawiać zakazów publikacji i widowisk określonych autorów oraz wydawców wytycznych interpretacyjnych w sprawie sposobu przedstawiania wydarzeń, działalności instytucji i poszczególnych osób.

ART. 6

1. Główny Urząd podlega Radzie Państwa.

2. Prezesa Głównego Urzędu i wiceprezesa powołuje i odwołuje Rada Państwa.

3. Prezes Głównego Urzędu kieruje działalnością Głównego Urzędu i nadzoruje działalność Okręgowych Urzędów.

ART. 7

1. W Głównym Urzędzie działa kolegium Głównego Urzędu.

2. Kolegium tworzą:

1) prezes Głównego Urzędu i wiceprezes,

2) 9-12 członków powoływanych i odwoływanych przez Radę Państwa:

a) w jednej trzeciej spośród kandydatów przedstawianych przez prezesa Rady Ministrów,

b) w dwóch trzecich spośród kandydatów przedstawianych przez organizacje polityczne, społeczne i związki twórcze.

3. Kolegium Głównego Urzędu:

1) opiniuje coroczne sprawozdania z działalności Głównego Urzędu,

2) ocenia okresowo sprawozdania z działalności poszczególnych Okręgowych Urzędów,

3) udziela opinii o kandydatach na dyrektorów Okręgowych Urzędów,

4) rozpatruje sprawy i podejmuje uchwały w wypadkach określonych w statucie,

5) jest organem doradczym i opiniodawczym prezesa Głównego Urzędu w innych sprawach należących do zakresu działania organów kontroli publikacji i widowisk.

ART. 8

1. Okręgowe Urzędy tworzy się dla jednego lub kilku województw.

2. Okręgowe Urzędy tworzy i znosi oraz ustala ich siedziby i terytorialny zasięg działania Rada Państwa; uchwały Rady Państwa w tych sprawach podlegają opublikowaniu w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

3. Okręgowym Urzędem kieruje dyrektor powoływany i odwołany przez prezesa Głównego Urzędu.

ART. 9

1. Rada Państwa okresowo, co najmniej raz w roku, rozpatruje informacje i sprawozdania z działalności organów kontroli publikacji i widowisk korzystając z opinii radu, pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, prokuratora generalnego PRL i prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego; Rada Państwa może zwracać się do organizacji politycznych, związków zawodowych i innych organizacji społecznych o przedstawienie uwag i opinii do sprawozdań i informacji.

2. Rada Państwa przedstawia corocznie Sejmowi sprawozdanie ze swej działalności podejmowanej w stosunku do organów kontroli publikacji i widowisk.

ART. 10

1. Rada Państwa uchwala regulamin określający szczegółowy tryb sprawowania kontroli publikacji i widowisk przez Główny Urząd oraz Okręgowe Urzędy.

2. Organizację wewnętrzną Głównego Urzędu oraz Okręgowych Urzędów określa statut nadany przez Radę Państwa na wniosek prezesa Głównego Urzędu; statut ustala także organizację oraz szczegółowy zakres i tryb działania kolegium Głównego Urzędu.

3. Uchwała Rady Państwa w sprawach wymienionych w ust. 1 podlega opublikowaniu w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

ART. 11

Postępowanie w sprawach należących do właściwości organów kontroli publikacji i widowisk toczy się według przepisów Kodeksu Postępowania Administracyjnego, ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszej ustawy.

ART. 12

1. Do kontroli Okręgowego Urzędu w celu uzyskania zgody na rozpowszechnianie przedstawia się:

1) w wypadku tekstów drukowanych — odbitki korektorskie po złamaniu lub ich odpowiedniki, a za zgodą właściwego Okręgowego Urzędu — maszynopisy nie później niż:

a) na 3 godziny przed przewidzianym w harmonogramie pracy zakładu poligraficznego terminem rozpoczęcia druku gazety; informacje przeznaczone do dzienników stanowiące serwis bieżący udostępnia się sukcesywnie, a ostatnie nie później niż na godzinę przed rozpoczęciem druku,

b) na 24 godziny przed rozpoczęciem druku tygodnika; informacje i artykuły stanowiące komentarz do bieżących wydarzeń udostępnia się sukcesywnie, nie później jednak niż na 12 godzin przed rozpoczęciem druku,

c) na 48 godzin przed rozpoczęciem druku czasopisma ukazującego się w cyklu dłuższym niż tygodnik, a krótszym niż dwumiesięcznik,

d) na 14 dni przed rozpoczęciem druku oświadczenia pozostających czasopism.

2) w wypadku widowisk — tekst widowiska oraz przebieg próby generalnej, a jeżeli widowisko oparte jest na tekście dzieła, które już uprzednio uzyskało zezwolenie na druk, publikację lub wystawienie — przebieg próby generalnej; o czasie i miejscu próby generalnej zawiadamia się nie później niż na 48 godzin przed jej rozpoczęciem, a jeżeli wystawienie utworu nie jest poprzedzone próbą generalną — na 48 godzin przed jego wystawieniem.

3) w wypadku widowisk telewizyjnych i audycji radiowych — scenariusz programu co najmniej na 48 godzin przed włączeniem do repertuaru, a następnie nie później niż na 24 godziny przed emisją — nagranie eksploatacyjne.

4) w wypadku dzienników telewizyjnych lub radiowych — maszynopis informacyjny albo zapis magnetyczny lub filmowy nie później niż na 24 godziny przed emisją; informacje stanowiące serwis bieżący udostępnia się sukcesywnie, a ostatnie nie później niż na 10 minut przed emisją, a audycje stanowiące komentarz do bieżących wydarzeń — co najmniej na 6 godzin przed emisją.

5) w wypadku filmów — kopię roboczą, nie później niż na 48 godzin przed włączeniem do programu.

6) w wypadku wystaw — ich ostateczny kształt, nie później niż na 24 godziny przed ich otwarciem.

2. Zgłaszający do kontroli wstępnej publikację lub widowisko ma obowiązek równocześnie podać organom kontroli miejsce przekazania mu decyzji, o których mowa w art. 13 ust. 2 i 3.

ART. 13

1. Jeżeli przedstawiona do kontroli publikacja lub widowisko nie narusza dóbr wymienionych w art. 2 właściwy Okręgowy Urząd udzieli zgody na ich rozpowszechnianie, a jeżeli dobra te narusza — wyda decyzję o zakazie rozpowszechniania publikacji lub widowisk w całości lub w części.

2. Decyzja powinna być wydana i doręczona lub ogłoszona stronie niezwłocznie, nie później niż w terminie:

1) 6 godzin — w odniesieniu do informacji rozpowszechnianych przez radio i telewizję;

2) 12 godzin — w odniesieniu do materiałów o charakterze informacyjnym rozpowszechnianych w dziennikach i czasopiśmie ukazujących się raz w tygodniu na tydzień oraz 48 godzin — w odniesieniu do pozostałych materiałów,

3) 48 godzin — w odniesieniu do widowisk,

4) 1 miesiąc — w odniesieniu do druku akcydennego lub czasopisma ukazującego się nie częściej niż raz w miesiącu,

5) 3 miesiące — w odniesieniu do pozostałych wydawnictw.

3. Od decyzji Okręgowego Urzędu lub w razie jej niewydania w terminach wskazanych w ust. 2 przysługują w terminie 7 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji, a w wypadku niewydania decyzji — od dnia upływu terminu przewidzianego w Decyzji Głównego Urzędu, Decyzja Głównego Urzędu powinna być wydana i doręczona lub ogłoszona stronie niezwłocznie, nie później niż w terminie:

1) 3 dni — w odniesieniu do artykułu i ogólnego komentarza do bieżących wydarzeń,

2) 7 dni — w odniesieniu do dziennika lub czasopisma wydawanego nie częściej niż raz w tygodniu,

3) 14 dni — w odniesieniu do widowiska,

4) 1 miesiąc — w odniesieniu do pozostałych wydawnictw.

4. W wypadku nieprzekazania decyzji negatywnej stronie, która do-

pełnia warunków przewidzianych w art. 12 ust. 2 w terminach wskazanych w ust. 3, treść podlegająca kontroli może być rozpowszechniana.

5. Wskazana w decyzji podstawa prawna nie może być zmieniana w toku postępowania przez urząd, który wydał decyzję.

6. Okręgowe Urzędy mają prawo kontroli sprawdzającej każdorazowo przebieg widoków z zgodnym przebiegiem widoków z zaakceptowanym tekstem i przebiegiem próby generalnej. W razie stwierdzenia rażącej niezgodności mogą zakazać dalszego jego udostępniania do czasu przywrócenia stanu pierwotnego.

ART. 14

1. Za zgodą autora redaktor gazety lub czasopisma, wydawca albo organizator widowiska lub wystawy może, a na żądanie autora jest obowiązany, a na żądanie autora jest obowiązany, zaznaczyć w tekście lub w odrębnej informacji albo w układzie wystawy ingerencję organu kontroli publikacji i widowisk, z podaniem podstawy prawnej tej ingerencji wskazanej w decyzji tego organu.

2. W wypadku śmierci autora prawa określone w ust. 1 przechodzą na jego spadkobierców, a w ich braku na wydawcę.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w wypadku zaskarżenia decyzji do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

ART. 15

1. Decyzje dotyczące zakazu publikacji i widowisk mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach i w trybie określonych w kodeksie postępowania administracyjnego, ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszej ustawy.

2. Skargę na decyzję Głównego Urzędu można wnieść do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia. Główny Urząd przekazuje skargę wraz z aktami sprawy do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 7 dni od dnia jej wniesienia.

3. Skargi, o których mowa w ust. 1, są tymczasowo wolne od opłat sądowych, o opłatach tych Naczelny Sąd Administracyjny orzeka w orzeczeniu kończącym postępowanie.

4. Naczelny Sąd Administracyjny bada zgodność zaskarżonej decyzji z treścią niniejszej ustawy oraz zgodność z innymi przepisami prawa w zakresie przewidzianym w kodeksie postępowania administracyjnego.

5. W sprawach dotyczących widowisk oraz publikacji przeznaczonych dla dziennika lub tygodnika, termin rozprawy w Naczelnym Sądzie Administracyjnym powinien być wyznaczony nie później niż w ciągu 7 dni, a w pozostałych sprawach nie później niż w ciągu 14 dni od wypłynięcia skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego, chyba że zachodzą przeszkody formalne.

6. W postępowaniu przed Naczelnym Sądzie Administracyjnym mogą na wniosek skarżącego brać udział w charakterze stron także związki zawodowe, stowarzyszenia naukowe i twórcze, które nie brały udziału w postępowaniu administracyjnym.

ART. 16

1. Okręgowy Urząd może zakazać rozpowszechniania określonego numeru czasopisma zagranicznego lub książki wydanej za granicą, filmu lub zapisu magnetycznego albo innej publikacji, jeżeli ich treść narusza przepisy ustawy.

2. Główny Urząd może pozbawić debitu na okres od jednego do pięciu lat czasopismo zagraniczne, w stosunku do którego przynajmniej trzykrotnie orzeczono zakaz rozpowszechniania; zarządzenie w tej sprawie podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski”.

3. Biblioteki naukowe oraz biblioteki stowarzyszeń twórczych i towarzystw naukowych mogą sprowadzać i gromadzić w celach uzasadnionych ich statutową działalnością publikacje zagraniczne, których rozpowszechnianie jest zakazane.

4. Uprawnienie do sprowadzania publikacji zagranicznych objętych zakazem rozpowszechniania lub pozbawionych debitu przysługuje instytucjom i osobom, którym jest to potrzebne dla celów zawodowych lub naukowych. Główny Urząd może wyrazić zgodę na sprowadzenie takich publikacji w innym celu.

ART. 17

Kto uchyla się od obowiązku poddania publikacji lub widowiska kontroli określonej w ustawie albo nie stosuje się do zakazów wynikających z decyzji i zarządzeń organów kontroli publikacji i widowisk, podlega karze grzywny do 5000 zł.

ART. 18

1. Jeżeli publikacja podlega kontroli na podstawie przepisów niniejszej ustawy, wydawca może odstąpić od wydania utworu będącego taką publikacją z przyczyn uzasadniających, zgodnie z przepisami prawa autorskiego, odstąpienie od umowy, w każdym czasie, jedynie na podstawie ostatecznej decyzji o zakazie publikacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do widowisk.

ART. 19

W art. 13 ustawy z dnia 26 marca 1975 r. Prawo Celne (Dz.U. nr 10, poz. 56) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Decyzje dotyczące przepadu utworów i przekazów informacji, o których mowa w ust. 1 mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach określonych w Kodeksie Postępowania Administracyjnego”.

ART. 20

1. Sprawy zastrzeżone do właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk i jego organów terenowych w przepisach utrzymywanych w mocy w myśl art. 23 oraz sprawy zastrzeżone do właściwości tych organów w przepisach szczególnych przechodzą odpowiednio do właściwości Głównego Urzędu oraz Okręgowych Urzędów.

2. Pracownicy dotychczasowego Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk i jego organów terenowych stają się odpowiednio pracownikami — Głównego Urzędu oraz Okręgowych Urzędów.

ART. 21

1. Do pracowników organów kontroli publikacji i widowisk stosuje się przepisy w sprawie praw i obowiązków pracowników państwowych.

2. Zasady wynagradzania pracowników organów kontroli publikacji i widowisk ustala Rada Państwa.

ART. 22

1. Postępowanie w sprawach kontroli publikacji i widowisk wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i do tego dnia nie zakończone toczy się do zakończenia w danej instancji według przepisów dotychczasowych.

2. Przepisy ustawy dotyczące zaskarżenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego decyzji w sprawach kontroli publikacji i widowisk stosuje się do decyzji wydanych w sprawach, w których postępowanie w pierwszej instancji wszczęte zostało po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

ART. 23

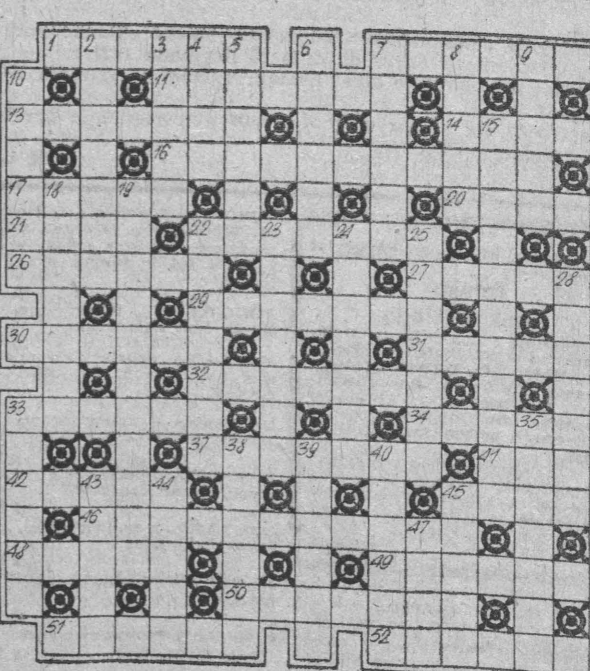
Traci moc dekret z dnia 5 lipca 1946 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk (Dz.U. nr 34, poz. 210 z 1948 r. nr 36, poz. 257 z 1952 r. nr 19, poz. 114 oraz 1953 r. nr 49, poz. 239), z wyjątkiem przepisów dotyczących spraw udzielania zezwoleń na wydawanie czasopism, jak również rejestracji i kontroli zakładów poligraficznych, zakładów wytwarzających pieczętki, zakładów wytwarzających publikacje i ilustracje sposobem światłoczułym oraz aparatów do powielania.

ART. 24

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 1981 r.

KRZYŻÓWKA

POZIOMO: 1) kompozytor węgierski, jeden z czołowych twórców muzycznych XX w., 7) lampa elektronowa z trzema elektrodami, 11) wyposażenie wnętrza w stałe meble, 13) widak goździsty, 14) narzutka futrzana, 16) w czepku urodzony, 17) prowizoryczny budynek, 20) członko tkackie, 21) kamień szlachetny, 22) grzyb wytwarzający penicylinę, 26) bliźniaczy brat Polukusa, 27) punkt widzenia, 29) użytkownik statku, 30) zajęcie emaliowa — na garnku,

czekoladowa — na babce, 32) szynk portowy, 33) w szpiarni albo na macie, 34) część, sława, 37) straganiarz, 41) prociwady podziemny tryb życia, 42) obszar górski bez wyraźnych ścieżek, 45) powieść Gorkiego, 46) pachnący sklep, 48) część telewizora, 49) zbrojny napad, 50) elektron ujemny w przeciwstawieniu do dodatniego, 51) antonim zysku, 52) na nim zatrzymała się Arka Noego.

PIONOWO: 2) kłopot, 3) jedno z najstarszych miast Syberii, 4) do rozbijania mostów niebem, 5) coś z drobiu, 6) przy schodach, 7) na uczelniskim rekawie, 8) wzór do skoszenia, 9) ptak śpiewający, 10) nie chce mu się pracować, 12) ptak lowny z rzędu kura-praw, 15) dawniejszy sposób uprawy gleby, 18) zwiewna człowiek wyrobiony życiowo, 23) gatunek jaskółki, 24) gra z styczno-wypoczynkowo w podnóża Snieżki, 28) część fragment, 33) burza śnieżowa, 35) tworzy dzieła sztuki, 36) wódz Kozaków, 38) ilustracja książkowa, 39) bezkształtna substancja powstała wskutek rozbitcia, starcia, zgniecenia czegoś, 40) solenizantka z 12 listopada, 43) np. „np.”, 44) służby do przenoszenia osób lub towarów z jednego poziomu

na drugi, 45) prawy doboru Sekwany, 47) imię autora „Zmianki z Celulozy”.

LEŚNIE

Wśród czytelników, którzy w terminie 6-dniowym nadali prawidłowe rozwiązania rozlosujemy pięć nagród pieniężnych. Na kopertach prosimy zaznaczyć: „Krzyżówka nr 227”.